

M'he assegut davant la mar. I miro la quietud del capvespre. El cel s'esquerda, lentament. I tot de gavines llisquen sobre les onades. No puc evitar el record d'una altra mar, sempre recomençada; i la presència del poeta, evocant teulades d'escuma, em porta al desig del text.

Oh vell oceà!

A Venècia vaig esmerçar dies i nits sense trobar la tomba d'en Pound i vaig viure hores d'exaltació gràcies a aquesta absència, canal amunt i avall, cercant l'illa on batejava una consagració de la primavera.

L'afrau desfeia tendrament el cargol marí.

Un gemec, portat per segles de salobre, s'esmunyia entre els còdols de la paciència. Ara i adés, tot de baves estel·lars omplien els camins del retorn. No quedava cap marge lliure de créixens, ortigues o margarides salvatges i les olors atacaven els narius agosarats que havien gosat aventurar-se pels senders oblidats.

La nit preparava la seva implacable batalla. I mostrava uns cantells venjatius a l'inici de l'esguard, quan s'esberlen els records, malgrat els silencis empedreïts i les fondes paciències que no acaben de teixir les fiblades, les seves llargues ferides, els seus febrsos esforços, quan de les foscors inventades a cau d'orella, mentre canten les merles, neixen nous brogits, noves esperances,

com negrors que evoquen les cavernes de les primeres aventures, com un gemec que no cessa, que esdevé fal·lera, com una veu, malgrat les clarors a punt d'estellar les noves promeses, que cerca l'horitzó amb violència, amb decisió, com una queixa que perfora, amb persistent aspresa, els capvespres d'angoixa, com un lament, inexhaurible,

com si res no fos possible més enllà del xiscle,

i un buit esverador imposés, sobre els vents que esquincen la memòria, un ritme frenètic, tot d'impactes furtius, gairebé fortuïts, una traça indeleble, d'eterna opressió, una imatge inversemblant, més enllà dels sentits, de qualsevol desig conscient, clar, comprensiu, de qualsevol desig assumit, assumible, sincer, de qualsevol mentida,

de les que són necessàries, imprescindibles, per continuar el somni dels primers anys, aquelles imatges nítides, franques, blanques, gairebé transparents de tanta puresa, o inexistents, tant creïbles com llunyanes, fantasmagòriques, imatges de calma, d'una mar sense onades, sense l'escuma que ens encega, la criminal escuma dels dies buits;

imatges de silencis, de passos suaus sobre les sorres de les platges sempiternes,

i tu al fons,

tu, al fons, com si vinguessis, de lluny, amb un espès llevant, el cabell esbulladís, i la mirada brillant, més enllà dels

oceans del somni, com si haguessis creat a l'altra banda dels miralls tot un món de noves sensacions, tot un paradís de mirades, on els mots s'esfullen i deixen que l'esquelet de les metàfores imprevisibles es percebi sota l'ossada d'una sintaxi repetitiva,

i obres, de bat a bat, el bagul on nia l'espai dels impossibles, on s'anuncien, amb poderoses veus, els naixements continus, els embats quotidians que provoquen tot d'accidents argentats sobre les blaves crestes de la mar enfurismada, les darreres espurnes dels crepuscles de sang, les pluges fuliginoses que inventen el tro i la riuada,

el vol dels gavians, la llarga remor oceànica, a redós de les tempestes,

la gelosia dels deserts, la tremolosa presència dels arcs iris en els ulls marítims dels herois abandonats; on s'esmunyen les passions selvàtiques, abismals, abruptes, aquelles erupcions pregones en matins de desolació,

entre gos i llop, a l'hora que bramulen les feres oníriques, com si, en trencar les gàbies lletoses dels somnis, s'alcés per sempre una tensió permanent, com una bestreta del llampec, o com un espetec de llum, un miratge a punt de crear la bellesa, la convulsió, l'esglai, com una mà que forada la calitja i deixa entreveure els seus dits somorts;

on es desorienten els poetes atrafegats, quan els bufen contra les temples els vents feixucs de la realitat: una tramunta-

na que, més enllà de les fronteres, barreja la llengua i desfà els verbs; un gregal suau de tanta màgia, esgrogueït com un full vell, curull de pústules que, en rebentar, creen la pell de la distància; de llevant a migjorn, passant pel xaloc, l'Est encara porta les meravelles de la infantesa; i un llebeig antic, que recorda els primers mots, acarona l'orella sensible de les tardes ocioses; finalment, el ponent calorós crema les onades del cos, el ritme sempitern del ventre sobre el qual llisquen les hores, quan el mestral aporta les darreres esperances;

on respira el bosc, el baladre i la ginesta, el grèvol i l'orenega, on els créixens, com si fossin gegants fetillers, amaguen els tristos còdols de les indolències primerenques, on belen, com cabres rovellades per les pluges de tardor, les gralles afortunades; on els ases melodiosos de la desgràcia bramen fins a rebentar les harmonies del capvespre;

on, en clapir, els gossos de l'odi amarg escriuen el capítol d'una nova odissea verbal; com si les lloques, ferides pel cloqueig incessant, i els porcs, avergonyits pels esgüells llastimosos de les primeres hores de l'alba, acabessin creant el silenci més esparverant, els silencis eterns, sense cap lladruc, ni un sol rauc;

sense cap brogit a l'entorn dels aiguamolls, sense cap molsa enganxada als ulls, sense cap passat que decidís, de sobte, inventar falses històries; sense la raó dels abismes, car tot

és diluvi en aquestes hores prèvies al crit, tot és no-res, i les emocions ens solquen la pell, deixant un galop esgarriós arran dels ulls, una petja profunda que assenyala els hiverns temibles;

i la corba del temps batega ja contra les temples, any rere any, el dolor és més intens; els braços es dobleguen fins a crear el remolí on s'escurcen els records; els ulls, sorgits de la tomba ocular, exploren oceans amniòtics on captaires mitològics s'arrelen a futurs imperfectes;

és un crit, un crit llarg, intens, un crit lasciu, de passions soterrades, com vies mortes on els sofriments es clivellen; un crit obtús, ferm, malastruc, que anuncia tempestes, esclats, fugides;

un crit animal, feréstec, primitiu, conformat per la punxada de les ungles, per l'osca de les dents, pel foc festiu de la mirada ancestral, com si espeterneguessin tot un seguit d'alimares, de pinyes escalfades, de branquillons humits;

un crit que esborra les entranyes, com un esvoranc oblidat a prop de l'ampit de la finestra; o una mà que pretén assaborir la frescor de l'aiguat, que acaricia la pell amb fruïció, amb deler, amb la certesa d'un demà més pur, més clar, més ple d'encanteris i de pocions, una mà que es lliura, com una corda que pot unir, sense condicions, amb tota la seva força, una mà oberta al món,